

Sygn. akt IV CSK 147/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Szpitala w I.
przeciwko N. K., R. S. i J. S.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 5 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 255/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz J.S. koszty postępowania
kasacyjnego w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Szpitala w I. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku podnieść należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudence i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący oparł na występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, co obligowało go do sformułowania tego zagadnienia, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Przedstawione w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne dotyczy zakresu szczególnej staranności i rzetelności dziennikarza przy wykorzystaniu materiałów prasowych w rozumieniu art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia

1984 roku. Prawo prasowe oraz zagadnienia, czy obowiązek przewidziany w tym przepisie jest aktualny także wtedy, gdy odpowiedzi udzielone dziennikarzowi przez powoda były ogólne i mało konkretne. Wbrew wywodom skargi nie jest to zagadnienie prawne nowe i dotychczas w orzecznictwie nie rozstrzygnięte. Wprost przeciwnie, wskazanego zagadnienia w kontekście odpowiedzialności dziennikarzy za naruszenie dóbr osobistych w publikacjach prasowych dotyczą liczne orzeczenia Sądu Najwyższego, w tym fundamentalna uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2005 r., III CZP 53/04 (OSNC 2005, nr 7-8, poz. 114). Nie występuje więc w istocie potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego na ten temat, stąd orzeczono jak w sentencji.